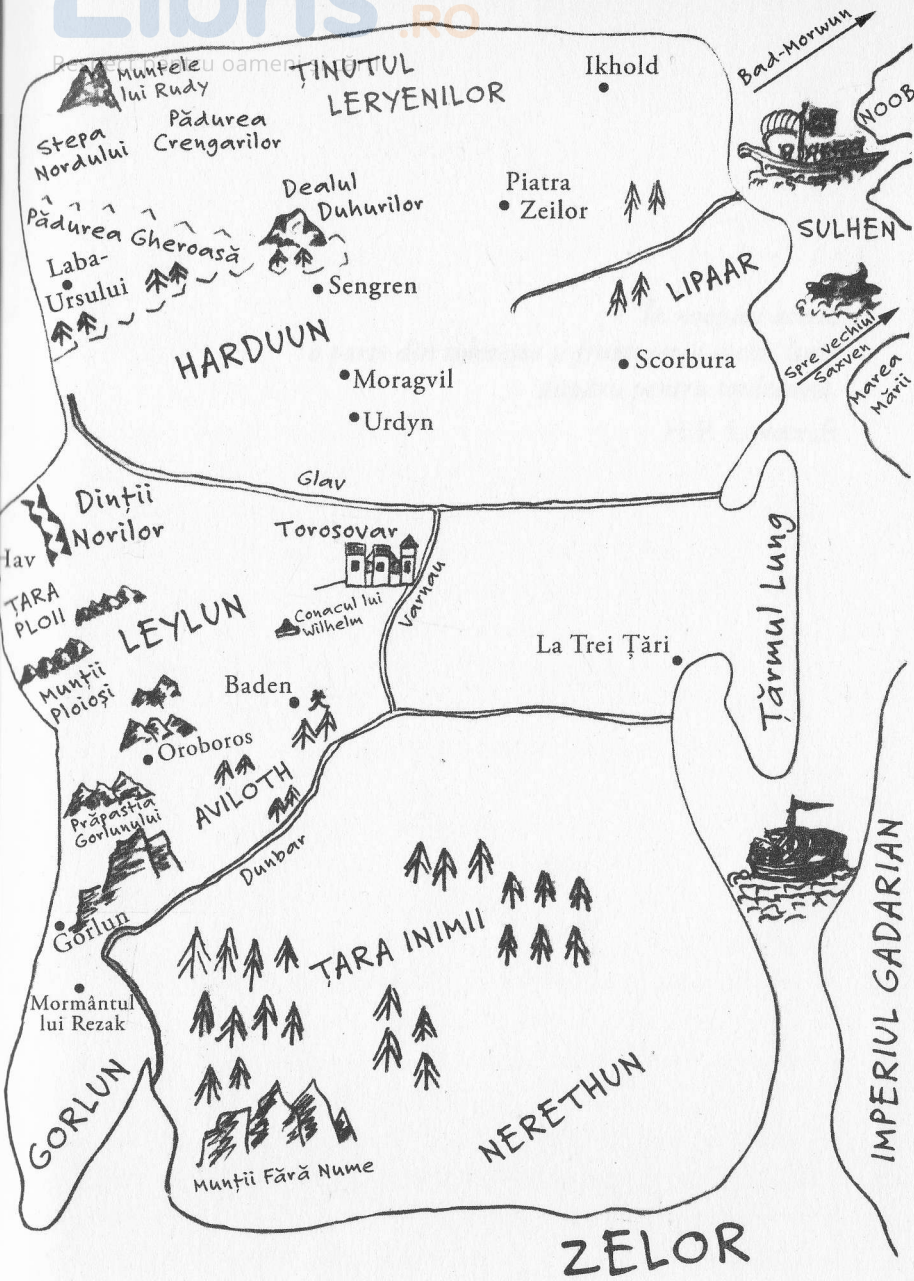

Libris

Respect pentru oamenii de carte

Gunnar Walder

Regatul barbarilor inimooși

Cuprins

Prolog.....	9
Uciagașii.....	11
Între timp, în vremuri tulburi	116
Barbari inimoși	149
Sfârșitul dulce-amăruț	223
Epilog.....	228

Ucigașii

*Sunt coșcari fără virtute, conștiință ori scrupule,
adevărate creaturi diabolice, capabili numai să ucidă.
Pentru cei ca ei, nu există loc între oameni onești.*

Andrzej Sapkowski

O-Mie-de-Morți

Pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, Gravein O-Mie-De-Morți găsea că e neliniștit, iar simțământul care-l încerca era cel puțin ciudat. Nu că n-ar fi cunoscut frica, o văzuse de prea multe ori în ochii victimelor sale, dar el, în sinea lui, n-o înțelese niciodată pe deplin. Privi cele două leșuri proaspăt hăcuite pe podeaua din beciul fermei. Încă două se aflau sus în izbă. Și în afara potolirii poftei de sânge, pentru ce? Nu găsiră decât niște resturi de bere acră, câteva cepe roase și câteva barabule vechi. De o lună jefuiau fermele de la granița sudică a Harduunului și cam peste tot același rezultat. Auziră ei zvonuri cum că o bandă de jefuitori harduunieni ar face raiduri peste graniță în Leylun, iar Leylunul ar fi trimis o trupă de cavaleri spre a-i stârpi. Tovarășii lui Gravein gândeau că tot acești cavaleri jefuiau și fermele și pentru ei nu rămânea mai nimic. Nu că ar fi cutezat să-i aducă aminte de asta. Gravein n-avea folosință de zvonuri. Și nu degeaba i se spunea O-Mie-De-Morți. Înalt și subțire, dar bine închegat, cu barba castaniu-argintie acoperindu-i jumătate din față, cu mâinile imense și noduroase ținând securea mânjită de sânge, cu ochii atât de goi, încât nu le puteai distinge culoarea, arăta atât de înfricoșător, încât toate poveștile despre el parcă prindeau viață. Și totuși, se simțea neliniștit.

Gravein nu credea în nici un fel de zei, doar în vechile spirite, de care majoritatea harduunienilor nici nu-și mai aduceau aminte. Nici el nu știa prea multe despre ele, însă doar așa își putea explica vocile neuzitate de alții, care îi vorbeau uneori, voci care, după judecata lui, îi sălășluiau în moalele capului. Și de la o vreme, aceste spirite îi spuneau doar atât: *Soarta e la răscruce...*

* * *

Ar fi trebuit să simtă durere. Fu tăiat și înjunghiat de vreo șase ori în doar câteva minute. Și totuși nu simțea nimic. În jurul lui, în fața fermei pe care tocmai o prădară, zăceau cei trei tovarăși ai lui, toți morți, sângele lor colorând zăpada. Deși erau doar niște hoți ordinari, ar fi trebuit să-i pese. Și totuși nu simțea nimic. Sângera abundent și îl luă cu amețală. Omorâse cinci ostași în tunicile roșii cu vulturul negru, însemnul Leylunului, dar mai erau cinci. Unul tocmai se îndrepta către el urlând, ținându-i o sabie lungă, gata de atac. *Hai, moarte. Hai, prietene.* Lovitura i-ar fi tăiat căpățâna dacă n-ar fi parat-o cu securea la timp, atât de puternic, încât sabia se rupse în două. Cu reverul îl lovi pe cel care se apropia din dreapta, spintecându-i beregata, apoi făcu un semicerc cu o viteză uimitoare, întoarse securea către stânga și îi despica stomacul ostașului surprins cu ciotul de sabie în mână. Acesta căzu în genunchi, măruntaiele curgându-i în noroi. Disperat, ostașul încerca să și le vâre îndărăpt. Gravein ar fi râs. Văzuse treaba asta de prea multe ori. Dar era din ce în ce mai amețit. Venele păreau să i se spargă în cap și deja se clătina. Un alt ostaș înainta fugind și urlând ca posedat, vârful ascuțit al suliței sale sclipind în soarele cu dinți, aproape orbindu-l pe Gravein. *Hai, moarte.* Îi reuși însă o piruetă în ultimul moment și despica spinarea ostașului cu atâta forță, încât aproape îl hăcui în două. Ridicându-și privirea de la ostașul măcelărit se pomeni cu o săgeată în umăr. Spre surprinderea arcașului, care era doar la cinci-șase metri de el, nu căzu, nici măcar nu se dezechilibra. În schimb, își smulse săgeata cu totul, privind lichidul purpuriu curgându-i în șiroaie peste pieptarul învechit, din blană de urs. Surprins, arcașul se grăbi să potrivească încă o săgeată în arc, dar fu oprit de răcnetul călărețului în zale sclipitoare și tunica

albastră a nobilimii din Leylun, care până în acel moment privese doar amuzat cum se desfășura măcelul. Acesta dădu pînteni calului, fluturând o sabie argintie, înaintând. *Hai, prietene.* Călărețul încercă să-l lovească în creștet, dar Gravein sări într-o parte, ferindu-se din nou în ultima clipă. Cavalerul mai galopă câțiva pași înjurând, apoi își întoarse poruncitor murgul, pregătit de un nou atac. Gravein însă înaintase deja și, după un salt imposibil de lung, se pomeni în fața călărețului, spintecă gâtul calului într-o ploaie de sânge și se rostogoli într-o parte. Murgul scoase un zgomot infernal și se prăbuși la pământ, blocând piciorul stâng al cavalerului sub stârvul său. Gravein trecu direct la treabă. Se ridică și, prinzând securea cu ambele mâini, îi reteză capul călărețului cu o lovitură brutală, care-l slei de ultimele puteri. Ar fi vrut de fapt să-i despice căpățâna în două, dar deja nu mai vedea bine. Abia observă privirea surprinsă și îndurerată, întipărită pe chipul care acum despărțit de rămășițele proprietarului se rotește nebunește în zăpadă. Cu privirea încețoșată, Gravein privi către arcaș, sfârșit de răni, sete și oboseală, așteptând săgeata fatală. *Hai, moarte. Hai, prietene.*

Se auzi un șuierat și arcașul se prăbuși la pământ, o săgeată străpungându-i grumazul. Gravein se uită un moment în direcția din care i se păru că ar fi zbughit acea săgeată, dar privirea i se încețoșă și mai tare și căzu la pământ. Zăpada era ca un pat moale și simțurile se scurgeau din el, în timp ce i se părea că plutește către Țara Uitării. Privea către cer, așteptând să se facă întuneric.

Un chip bărbos și grizonat îi apărui în fața ochilor, apoi un al doilea, mai tânăr și ceva mai îngrijit. Doi harduunieni se aplecau asupra lui. Era mai mult mort decât viu, dar simți o oarecare căldură în trup, la straniul gând că se bucura să se stingă, privindu-i pe cei din neamul lui.

- Rezistă, prietene, spuse bărbosul.
- Cine ești? întrebă celălalt, mai tânăr.
- Un... ban...dit ne...norocit, croncăni Gravein, împroșcând sânge.

— Cine ai fost nu contează, replică tânărul. L-ai omorât pe prințul și moștenitorul Leylunului. Că vrei sau nu, ești un erou al Harduunului. Ești parte din profeție acum. Deci fie că

vrei sau nu, va trebui să trăiești. Gravein încercă să râdă, dar nu ieși decât un grohăit însângerat.

— Beă, prietene, zise bărbosul, ducându-i o ploscă la gură. Gravein bău instinctiv. Era mied de Lipaar. Cea mai proastă băutură din tot Zelorul. Și nu băuse niciodată ceva atât de bun.

Vremea ogorogului

— Morți în gură... zise Murzul și scuipă. Nu avea motiv să înjure, dar înjura tot timpul. N-avea motiv să fie supărat, dimpotrivă. Era înarmat cu două iatagane, purta pieptar de piele și blănuri, cizme de cea mai bună calitate, era liber și aștepta să înceapă bătălia. Nu-și putea dori mai mult. Cu câteva săptămâni în urmă, zăcea într-un beci din Temnița Imperială. Acum era liderul *Celor reformați de Biserica Zilei și a Noptii, oameni pioși care servesc onorabil Imperiul*. Așa le spunea oficial. Adică ucigași, cei mai răi dintre cei mai răi, eliberați pentru a face munca murdară a Imperiului Gadarian. Măcelari de oameni, pe bani. Oameni pioși... gândi Murzul zâmbind. El nici măcar nu era om. De asta nici nu se pusese problema cine să conducă acea bandă de mercenari. Murzul era din neamul ogorogilor, strania specie din estul îndepărtat, cu pielea cenușie, brațele până aproape de genunchi, nasul turtit, bărbile țepoase și păr pe spate. Atâta că Murzul ieșea cu ușurință în evidență și între ogorogi. Trecut de doi metri în înălțime, cu un ochi mare, gri și atât de decolorat încât părea că n-are pupilă, celălalt ochi galben, mult mai mic și strâmb, cu pielea încrețită în moalele capului, craniul încovoiat pe spate încât dădea impresia că n-avea frunte, cu o barbă ca de sârmă, arăta realmente ca un monstru din povești macabre. Și Murzul se mândrea de felul cum arată. După orice bătălie, se îndrepta către primul pârâu sau heleșteu, să-și spele barba de sânge și, de fiecare dată, își privea zâmbind chipul reflectat în apă. Zâmbetul îl făcea și mai hidos. Le era frică tuturor de el, cât de ucigași ar fi fost. Însă știa că se și bucurau să-l aibă alături în timpul bătăliei care avea să înceapă în scurtă vreme.

Erau la marginea unei păduri imense care acoperea o mare parte din Țara Inimii, partea de sud a Zelorului. Întunecată și deasă, ogorogului îi amintea de pădurea Vodlok de lângă Munții Negri, de acasă. Dar acum era aici în Zelor, un ținut sălbatic și răcoros, pe placul lui, gata de luptă. Acasă era prea departe în urmă. Banda lui de *pioși* era ascunsă între brazi, iar afară în câmp se afla Compania a Opta Imperială, iar încă două companii erau desfășurate prea departe pentru ca Murzul să le poată zări. După spusele iscoadelor, unul dintre cele mai temute clanuri ale barbarilor Zebul, cu care aveau să se lupte, trebuia să năvălească dintr-una dintre cele câteva poteci largi care tăiau pădurea, încercând să atace armata principală din spate. Compania a Opta avea misiunea de a le ține piept, iar *pioșii* lui Murzul să-i ia prin surprindere de la spate. Un plan bun, după ogorog. Știa comandantul ce face. În același timp se gândea că el și banda lui probabil vor trebui să le facă de petrecanie tuturor barbarilor care ar fi atacat în acea parte, din moment ce Compania a Opta părea de-a dreptul jalnică. Echipament de două parale, prost înarmați și, din câte putea ogorogul să-și dea seama, majoritatea nu luaseră în viața lor parte într-o bătălie. Privindu-i, Murzul gândi că mai toți din companie erau deja oboșiți de la atâta strâns din boașe, ca să nu se pișe pe ei. Doar ca să se pișe pe ei oricum când într-un final va începe măcelul.

Unul singur din toată unitatea îi atrase atenția. Era ogorog, ca și el. Ceva mai scund, dar totuși mai înalt ca restul, cu o mustață țepoasă sub nasul turtit, cu pielea cenușie, brutal la chip, ogorog fără îndoială. Atâta că, spre surprinderea lui Murzul, chiar și ogorogul acesta părea că strânge din boașe ca să nu-și dea drumul în nădragi. *Morți în gură...*

* * *

Oreg tremura. Nu de frică, doar de frig. Tânărul ogorog era ud până la piele, după un ceas de stat în ploaie, așteptând începutul unei bătălii la care nu-și dorise niciodată să ia parte. Crescuse în Munții Rivec, într-un fel de colonie de fierari, ca un iobag sub gheata gadarienilor. Iar acum, îl recrutaseră cu forța în armata imperială. Oreg știa că are vână în el să lupte, ca orice

ogorog, iar dintre tinerii fierari era dintre cei mai puternici. Însă nu voia să lupte pentru un imperiu pe care îl disprețuia. Sau, amintindu-și legendele despre brutalitatea barbarilor Zebul și privind-și din nou scutul vechi din lemn și sabia scurtă pe jumătate tocită, probabil să moară pentru acel război care nu era al lui. Acea cruciadă împotriva barbarilor. *Barbari* le spuneau gadarienii. Nu că ogorogii ar fi fost considerați altfel decât barbari. Sau oricine altcineva, care nu era cetățean onorabil al imperiului. Lui Oreg nu îi era frică de moarte, sau cel puțin așa își spunea el. Dar decât să lupte în nenumărate bătălii pentru imperiu, se gândea că ar fi mai bine să moară acolo, în ziua aceea, ca ogorogii din alte timpuri, cu arma în mână. Să se termine odată. Așteptarea îl făcea să-și piardă mințile.

Gândul îi zbură la vârul lui, Ornum, care era acolo în câmp, undeva, cu Compania a Treia. Ornum era de zece ani în armată. Era de mic un ogorog bătaios, și, la un moment dat, se săturase de fierărie. Însă după zece ani rămase tot un simplu răcan, deși Oreg era convins de priceperea în ale luptei ale vărului. Și-ar fi dorit măcar să fie în aceeași companie, să lupte cot la cot. Simțindu-se blestemat de soartă, închise ochii pentru un moment. Doar pentru a fi trezit de sunetul înfiorător al unui corn de război, urmat de urlete sălbaticе dinspre pădure.

Barbarii Zebul năvăliră ca niște lupi turbați către rândurile dezordonate ale Companiei a Opta. Mulți. Pentru Oreg, neașteptat de mulți. Robuști, sălbatici, unii la bustul gol, alții cu blănuri pe ei, învârtind topoare, ciomege cu țepi și ghioage, cu chipurile pictate și urlând din toți rărunchii. Oreg încercă să-și facă curaj strângând sabia și scutul mai puternic în mâini, dar nu izbuti. Își simți stomacul ca pe un cub de gheață și nu putea mișca un deget; nu putea nici măcar să strângă din dinții care-i clănțăneau incontrollabil în gură, de frică sau de frig, sau amândouă, nici el nu știa. Capul începu să-i vâjâie. Un barbar cu un topor lung cât o mână de ogorog se îndrepta direct spre el, cu nebunia jucându-i în ochi. Impactul avea să vină în orice moment și Oreg tot nu se putea urni. Zebulianul își roti toporul. Ogorogul ridică scutul din instinct, dar acesta se făcu țandări și Oreg se pomeni pe spate în noroi. Barbarul ridică

toporul deasupra capului, râzând, la un moment distanță de a-i crăpa țeasta. Un urlet oribil, ca din rât de fiară îl trezi pe Oreg la viață. Abia după ce-și înfipse sabia adânc în mațele zebulianului și apoi o scoase printr-o parte, ciopârțindu-i splina și împruscându-și fața cu sângele barbarului, își dădu seama că el scoase acel urlet.

Nimeni nu avea cum să știe că în acel moment infernul făcu primul pas pe pământ.

* * *

Sânge. Pe jos, pe fețe, pe haine, pe lame. Strigăte, grohăieli, duhoare de pișat și fecale, de frică, de moarte. Murzul era în lumea lui. Iataganele zburau în stânga și-n dreapta, mușcând cu poftă din trupuri. Uriașul ogorog, în nebunia carnagiului, avea impresia că lamele făceau parte din el, ca și cum ar fi fost colții lui și el ar fi la cină. Hăcuia, înjunghia și își căuta următoarea victimă. Erau toți oi în ochii lui și el era lupul gigant din Munții Negri, Gorbid în carne și oase. Nu-i scăpa nimeni. Toți erau prea lenți, prea speriați când îl priveau în ochii lui hidoși, o ceată de morți umblători. Chiar și când ogorogul se pomeni înconjurat de șase barbari însetați de sânge, nu îl încercă nici un fior și nu simți altceva decât plăcere. Urlă din răspuțeri cu limba scoasă, rotindu-și capul ca un atins de demoni, apoi rase citindu-le ezitarea pe chipuri până și acestor barbari feroce. Murzul spintecă două gâtlejuri în același timp, cu o mișcare fluidă, care părea împrumutată de la un dirijor. Apoi îl înjunghie pe al treilea zebulian în ochiul stâng, în timp ce-l scuipă în dreptul și hohoti. Se întoarse și tăie în două un ciomag care i se îndrepta către căpățână, apoi cu un rever îi ciopârți mațele purtătorului. Urlând în continuare, sări către ultimii doi și-l despica pe unul de la umăr până la brâu. Celălalt era complet înlemnit, privind cele două bucăți de carne, care cu un moment înainte îl formau pe un tovarăș de arme. Rotindu-și din nou capul și scoțându-și limba, Murzul îl înjunghie cu ambele iatagane și-l ridică de la pământ, apoi îl lovi cu capul, spărgându-i fruntea. Barbarul alunecă de pe lame și se prăbuși în noroiul îmbibat de sânge.

Însă acest dans al morții avea prețul său. Uriașul ogorog avu nevoie de o clipă de răgaz pentru a-și trage suflul, iar pentru un moment, febra măcelului se domoli. Judecând la rece, Murzul privi în jur, luând situația la ochi. Jumătate din participanții la bătălie erau cadavre. Departe de mijlocul văltoirii încă se dădeau lupte acerbe. Dar majoritatea ochilor erau îndreptați spre același punct. În centrul bătăliei, Murzul îl zări pe tânărul ogorog pe care îl observase mai devreme. Era plin de sânge din cap până-n picioare, dar după cum se mișca, nici un strop nu părea să fie al lui. Afișând un zâmbet care aducea a bețivan, tânărul ogorog rotea un topor de două mâini în dreapta și o sabie scurtă în stânga, duelându-se cu un barbar uriaș, mai înalt chiar decât Murzul. Zebulianul la bustul gol, cu barba atârându-i peste burtă, mânuia o ghioagă imensă, de care ogorogul se ferea încontinuu, dănțuind în jurul uriașului.

— Să cânte lamele-n carne! urlă Murzul și începu să-și croiască drum cu iataganele către încheștarea dintre cel din neamul lui și cel care, după judecata uriașului ogorog, era *capul șarpelui*.

* * *

Ghioaga trecu pentru a opta oară la o unghie de capul lui Oreg, însă tânărul ogorog era convins că nu are cum să-l atingă. Orice simțământ de frică, orice grijă, până și ura lui pentru imperiu se evaporaseră. În ultima jumătate de ceas omorâse zece, douăzeci, poate cincizeci de oameni și nu-i venea să creadă că era doar prima lui bătălie, nu-și putea explica de ce nu-l urmase pe vărul Ornum în armată cu zece ani în urmă, din moment ce era croit pentru asta. De la primul strop de sânge pe care-l vărsă, se simțea invincibil. Și gloria era doar aici, pe câmpul de luptă. Iar acest uriaș era un vrăjmaș demn de omorât.

Se feri de imensa ghioagă pentru a noua oară și știu că uriașul obosise. După o manevră prea înceată din partea acestuia, Oreg reuși să facă o piruetă și să-i despice gamba cu toporul, iar apoi cotul cu sabia. Ghioaga căzu la pământ cu o bufnitură, iar uriașul se prăbuși în genunchi. Cu ultimele puteri încercă să-l apuce pe ogorog, dar acesta fu prea rapid, și trăgându-se într-o parte, reuși să-l înjunghie în grumaz. Zebulianul își duse

mâinile către gâtul sângerând, apoi zise într-o voce răgușită, aproape stinsă:

— Ești un mare războinic, să-l ucizi pe Guntarad Sfarmă-Oase. Cum îți zice?

— Oreg. Din Munții Rivec.

Uriașul Guntarad își rupse un colier din oase de la gâtul care-i sângera din ce în ce mai tare și i-l întinse ogorogului.

— Numa' un mare războinic poate purta asta. Are-n el din Duhurile Divine. Ia-l și păzește-l. Și-acum termină treaba, Oreg din Munții Rivec.

— Țărână ușoară, Guntarad Sfarmă-Oase, zise Oreg. Apoi, cu un urlat de gheață, ridică ambele arme și într-o explozie de carne, îl decapită pe uriaș.

* * *

Murzul ajunsese prea târziu pentru a se lupta cu căpetenia barbarilor, dar priveleştea, ghioaga căzută, trunchiul sângerând fără cap și chipul uriașului, liniștit în moarte, îl încălziră la inimă. Îl privi pe ogorogul cel tânăr și dădu încet, aprobator din cap. Oreg răspunse cu același gest. Capul șarpelui căzuse și barbarii o luară la goană. Oreg rămase pe loc, prea sleit după lupta cu uriașul, dar Murzul se năpusti după fugari.

— Să cânte lamele-n carne! urlă el din nou, dar abia își auzi vocea. Toată Compania a Opta îi scanda numele lui Oreg. Murzul zâmbi.

Poate vine și vremea ogorogului, gândi el, apoi grăbi pasul către pădure cu o poftă de nestăvilit de a desăvârși carniagiul.

Hoțu'

Gravein se ridică din pat. Încă îl dureau toate, dar era obișnuit. Se afla într-o colibă dintr-un sat harduunian, nu prea departe de graniță, probabil Urdyn, după câte își dădea seama. Nu-și prea amintea cum ajunsese aici, doar că scăpase din nou cu viață. Probabil îl aduseră cei doi harduunieni... scena din fața fermei îi reveni încet în minte. Se ridică cu greu și se îndreptă

spre masa pe care era trântită o ploscă de mied, când auzi ușa deschizându-se.

— Mă bucur să văd că poți sta pe picioare, zise bărbosul grizonat. Pentru o vreme, credeam că te-au luat zeii. Da' te-ai întremat destul de bine.

— Am fost și mai rău, zise Gravein, într-o voce și mai guturală decât de obicei, dacă era posibil. Unde suntem? Urdyn?

— Cunoști nordul bine, observ, răspuse harduunianul mai tânăr și mai îngrijit. Bine, azi te mai poți odihni, mâine pornim.

— Pornim?

— Să unim clanurile. Sau crezi că decapitarea moștenitorului Leylunului va scăpa neobservată? Vestea probabil deja circulă. Regele va porni cu toată armata să ne pună la toți pielea-n băț. Așa că ori murim ca vitele, ori ne unim și luăm înapoi ce-i al nostru. De cinci sute de ani n-am mai avut o asemenea șansă. De a recuceri Torosovarul, unde încă zac vechii noștri zei. Mâine pornim și vei veni cu noi, pentru că ești parte din profeție.

Gravein, încă amețit de cap, nu înțelese mare lucru, decât că stătea de vorbă cu un tinerel fanatic. Și totuși era ceva rece și neînduplecat la acest tinerel.

— Acum cinci sute de ani, începu cel bătrân să explice, Baladur l-a trimis în moarte pe prințul de atunci. Aproape că i-a învins pe leylunieni. Aproape. N-a fost să fie atunci, dar Wlf aici, continuă bătrânul arătând către tinerel, e descendentul lui Baladur. Vremea noastră e acum. Războiul e inevitabil. Și asta datorită ție... termină bătrânul zâmbind.

— Profeții și eroi, zise Gravein scârbit. Io nu-s nici un erou. Doar un bandit, v-am zis. Descendentu' lu' tata, care nu stia decât să bea și să se ia la harță cu juma' din Lipaar. Și cre' că l-am moștenit...

— Eu sunt Geysler, zise bătrânul pe același ton prietenos, înainte ca Wlf, deja nervos, să intervină. Șeful clanului Morag, până de curând, de când ne-am unit cu baladurii lui Wlf. Tu ai vreun nume, prietene?

— Gravein, răspuse rece banditul, ridicându-și privirea într-un mod sinistru.

Geysler și Wlf schimbă o privire uimită pentru un moment, apoi bătrânul dădu știutor din cap.

— Gravein O-Mie-de-Morți. Am auzit de tine. Și numa' lucruri bune nu. Da' nu mai contează acum. Nu-i târziu să-ți răscumperi din rele.

— Nu-i târziu nici să mai fac câteva, răspuse Gravein cu aceeași voce ca de gheață și sorbi liniștit o gură de mied.

— Uite ce-i... începu Wlf, dar fu întrerupt de un roșcovan roșu-n obraji cu barbă portocalie, care dădu buzna în colibă cu ochii bulbucați și sabia în mână.

— Leylunieni! urlă acesta și se repezi înapoi în uliță, urmat de Geysler și Wlf, amândoi scoțându-și armele fără a clipi.

Privirea lui Gravein zăbovi o clipă pe securea rezemată de perete. Într-un final, o apucă și ieși, la rândul lui, șchiopătând încet pe uliță.

* * *

Urdyn părea un sat fantomă, locuit doar de fulgii de zăpadă care cădeau încet peste acoperișurile de lemn. Singurele semne de viață, sau de moarte, gândi Gravein, se arătau la taverna de peste drum, de unde se auzea o hărmălaie infernală. Zăngănit de fier, scaune și mese rupte, sticle sparte, înjurăturile pătimase ale harduunienilor și zbierătele disperate ale ostașilor muribunzi. Se părea că băieții lui Wlf îi căsăpeau pe leylunieni.

— A scăpat un ticălos pe fereastră! se auzi dinăuntru, tocmai când Gravein îl zări pe un leylunian fugind mâncând pamântul către marginea satului, dar cu privirea înapoi, neobservându-l pe banditul ce șchiopăta. Instinctiv, Gravein ridică securea și îl lovi năprasnic în moalele capului. Leylunianul căzu mort pe loc, cu fața în noroiul amestecat cu zăpadă. Privindu-i proaspăta despicătură, lui Gravein îi veni un gând straniu, anume dacă proaspătul decedat leylunian ar fi avut și el spirite în moalele capului, ca și el, ar fi simțit spiritele lovitura? Deși era încă amețit de cap, acest gând era prea straniu. Straniu, cam tot ce se întâmpla în ultima vreme, ca și când spiritele ar fi vrut să-i spună ceva.